

ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑ*

ΕΙΝΑΙ ΠΙΑΝΩ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ από τότε που η Όλυμπία εμφανίστηκε στα γράμματα και ακόμη δεν έχει βρει τη θέση που της ανήκει στη γενιά του '60 ούτε έχει κάνει το όνομα που της αξίζει παρ' όλη την απήχηση του έργου της. Κι ως έχει επιτυχώς ασχοληθεί εκτός από τη συγγραφή και με άλλους καλλιτεχνικούς τομείς (θέατρο, κινηματογράφο, μουσική)· κι ως έχει πίσω της μια γονιμότητα διδασκαλική σταδιοδρομία, στην οποία δόθηκε πάντοτε ολόψυχα και γενναιόδωρα.

Το μικρό, λοιπόν, τουτο αφιέρωμα στην Όλυμπία Καραγιώργα ως είναι μια ελάχιστη αναγνώριση της όλης προσφοράς της στο πολιτιστικό γίγνεσθαι του τόπου μας.

Με βλέφαρα κλειστά

... είναι που οι πύλες της πόλης
ανοίγουνε τη νύχτα,
όταν έμεις κοιμόμαστε βαθιά.

Τὰ έπιπλα

Καλά που 'ναι τὰ έπιπλα
'Ετσι που κάθονται και μᾶς κοιτάζουν.
Δίχως τρεμούλιασμα έλπίδας.
Δίχως κίνδυνο σκέψης...

(Από τη συλλογή *Τὰ μεγάφωνα*)

Μαβι

Πάντα θυμάμαι εκείνα τὰ πρόσωπα τὰ στριμωγμένα στις εικόνες. Όλα τὰ ίδια κι όλα χαμένα και ντροπαλά σα να μη ξέρουνε που πάνε, σα να μη ξέρουνε γιατί τὰ φέρανε εδώ.
Κάποια άμμηχανία που να βάλουν τὰ χέρια, να 'ναι χαρούμενα ή θλιμμένα και άπ' αυτά τὰ δύο πόσο.

Και πάντα στη μέση τὸ μεγάλο γεγονός: ή Παναγία, ὁ Άγιος ή ὁ Χριστός.

Κι εκείνα μόνο να κοιτάνε. Μικρά κι άσήμαντα άν και - χωρίς συζήτηση - τέλεια φτιαγμένα. Σε τίποτα κατώτερα τὰ χρώματα κι ή τέχνη άπ' αυτά που γέννησαν τήν Παναγία, τὸν Άγιο ή τὸ Χριστό.

Κι ένα γυρίζει.

Μια μέρα άπ' όλες εκείνες τις χιλιάδες γυρνάει άργά και μαγεμένα τὸ κεφάλι.

Τ' άλλα άκίνητα κι άσήμαντα εκεί. Να βλέπουνε με δέος έτσι, μόνο και μόνο έπειδὴ έτσι τοὺς είχαν πει.

Κι Αρχάγγελος Θεσπέσιος τοῦ Έρωτα ψηλός, κρυφός κι άγέρωχος βρίσκεται στο γύρισμα τής πλάτης ν' ανοίγει και να κλείνει τις φτεροῦγες και μέσ' στο φῶς τὸ σπάνιο, τὸ σπαραχτικό λάμπουν τὰ

μάτια μώβ, τὰ μάτια τὰ βαθιὰ τοῦ Ἄλλου, τοῦ Ἄλλου Ἔρωτα ποὺ
λούζουνε μαβιὰ τὰ ὅλα ἐνδύματα καὶ προχωροῦν – πάντα ἀκίνητα –
σὲ σένα ποὺ γύρισες τὴν πλάτη καὶ τόλμησες νὰ δεῖς τί περιμένει
καὶ σένα (καὶ σένα πιὰ) πέρα ἀπ' τ' ἀσήμαντα, τ' ἀμήχανα τὰ πρόσωπα,
πέρα ἀπ' τὸ Ξένο Θαῦμα – ὄχι τὸ θαῦμα τὸ δικό σου ἐννοῶ – ποὺ
σοῦ 'κρυβε βαρὺ κι ἀσήμαντο τὸν ἄλλο, τὸ δικό σου οὐρανό.

Ψίθυρος.

Βῆμα διστακτικό.

Κάποια ἄσπρη σκόνη ποὺ σηκώθηκε καὶ τὸ τρεμάμενο
ἄγγιγμα τῆς Εὐτυχίας:

Ὅλος ὁ ἀξόδευτος ἐαυτὸς στὰ χέρια σου. Σῶσον σῶσον Ἔρωτα
τὸν λαόν σου... Γιατὶ λαὸς σου ἤμουν καὶ σ' ἔψαχνα.

Στὴ Σικελία βρέθηκα, στὸ Σὰν Φρανσίσκο, στὴ Ναμπλούς,
στὴ Βαρκελώνη, Ἔρωτα, στὴν Τιχουάνα, στὴ Χάλκη, στὴ Βιέννη,
στὸ Κάιρο, στὴν Ἀλεξάνδρεια, στὴ Σιέννα, στὴ Βηρυττό.

Κι ὅλο ἔβλεπα τὸ φτερό σου, μαβί, νὰ φεύγει.

Γι' αὐτὸ

Σὰν προσευχή:

Χαμένος Ἰππότης

Σκύβω

Γονατίζω

Στὰ μώβ μάτια σου

Ἰψώνω

Τὴν ἀφίλητη ζωὴ μου.

Ἔρωτα,

Πᾶμε.

Τὸ κενὸ στὴν εἰκόνα

Θὰ ποῦν τό 'φαγε ὁ σκόρος

Ἀρχάγγελε τῆς ζωῆς

Ἀρχάγγελε τοῦ φοβεροῦ Θανάτου

Ἀπόψε,

Θὰ μὲ σκεπάσεις μ' ἄσπρο σεντόνι

Θὰ κοιμηθῶ.

Χάλκη,

Αὐγουστος 1987

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ *Νυμφίος*)

Ξανὰ

Θέλω ξανὰ

Ν' ἀκουμπήσω στὸν ὦμο σου Ποίηση.

Ἔτσι ὅπως θέλησα

Ν' ἀγγίξω τὸ κεφάλι

(στὸ λεωφορεῖο χθὲς)

στὴν ὀμορφὴ δερμάτινη

παληὰ ζακέτα

τοῦ ἀγοριοῦ

μὲ κείνα τὰ κατὰμαυρα ὄλο μπούκλα,
τὰ πυκνὰ ποὺ γυάλιζαν
μαλλιά.

Καὶ κείνος,
κολλημένος στὸ παράθυρο
μὴ καὶ μ' ἀγγίξει –

Μεῖνε ἐσὺ Ποίηση
Ἄντεξε τὸ Φιλί μου

(5/1/83)
(Ἀπὸ τῆ συλλογῆ *Ποιός*)

Χρονολόγιο

1934 Ἡ Ὀλυμπία Καράγιωργα, μοναχοπαίδι τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς Σοφίας, ὕστερα ἀπὸ δεκατριετὴ ἄγονο γάμο, πρωταντικροῖζει τὸ φῶς τοῦ κόσμου στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, στὶς 13 Ὀκτωβρίου. Ἡ μητέρα της, τὸ γένος Ἀγγέλου, γεννημένη κι αὐτὴ στὴν Ἀλεξάνδρεια, καταγόταν ἀπὸ τὴ Λέρο. Ὁ πατέρας της, γεννημένος στὸ Ροῖνὸ τῆς ὄρεινῆς Ἀρκαδίας, ζοῦσε ἀπὸ δεκάξι χρονῶν στὴν Αἴγυπτο, ὅπου μετανάστευσε μόλις τέλειωσε τὸ σχολαρχεῖο στὴν Τρίπολη. Ὅμως ἔμεινε πάντοτε «ἓνας τραγικὸς νοσταλγὸς τῶν ἀρκαδικῶν βουνῶν». Ἀρχικὰ δούλεψε ὡς ταξινόμος βάμβακος κι ἀργότερα στράφηκε στὸ ἐμπόριο. Δὲν ἔγινε ποτέ του ἓνας πετυχημένος ἔμπορος, «γιατὶ τὰ ἀληθινὰ του ἐνδιαφέροντα ὑπῆρξαν πάντοτε πνευματικά». Ἡ Ὀλυμπία ξεῖ καὶ ἀνακαλύπτει τὸν κόσμο στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου, στὴ Μανσούρα, μὲ τὴν τότε ἀνθηρὴ Ἑλληνικὴ Κοινότητα, ποὺ διέθετε θαυμάσια ἐκπαιδευτήρια καὶ ἱερὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.

1940 Ἐγγράφεται στὰ «Ἑλληνικὰ Ἐκπαιδευτήρια Μανσούρας», ὅπου τελειώνει τὸ δημοτικὸ καὶ τὸ ἑξατάξιο γυμνάσιο καὶ ἀπ' ὅπου ἀποφοιτᾷ τὸ 1952.

1952 Μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐγγράφεται στὸ Ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίρου, ὅπου σπουδάζει Κοινωνιολογία ὡς τὸ 1955, ὅποτε παίρνει τὸ πτυχίό της μὲ ἔπαινο.

1956 Διδάσκει γιὰ πρώτη φορὰ μέχρι τὴ λήξη τῆς σχολικῆς περιόδου, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1957, στὸ «Ἀγγλικὸ Κολλέγιο Ἡλιουπόλεως», στὸ Κάιρο, «σὲ μιὰν ἰδιαίτερα δραματικὴ στιγμή ὅπου ἡ διεύθυνση τοῦ σχολείου περνάει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἀγγλῶν στὰ χέρια τῶν Αἰγυπτίων, λόγω τῆς Κρίσεως τοῦ Σουέζ».

1957 Τὸ φθινόπωρο ἀναχωρεῖ γιὰ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες μὲ ὑποτροφία τοῦ International Student Fellowship καὶ ἐγγράφεται στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Standford στὴν Καλιφόρνια, ὅπου σπουδάζει ἀμερικανικὴ καὶ ἀγγλικὴ λογοτεχνία καὶ δημιουργικὴ γραφὴ (Creative Writing). Στὴ «μοναξιά καὶ στὴν ὁμορφιά τοῦ Στάντφορντ (Standford)», ὅπως λέει ἡ ἴδια, ἀρχίζει νὰ γράφει. Τὸ πρῶτο της διήγημα μὲ τὸν τίτλο «Zeinab» δημοσιεύεται στὸ περιοδικὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ δευτέρό της μὲ τὸν τίτλο «Career» σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀμερικανικὰ περιοδικά, τὸ *Atlantic Monthly*. Ἐπίσης δημοσιεύει ποιήματά της στὸ *International Student Magazine*. Ἐξάλλου στὸ Στάντφορντ καὶ ἀργότερα στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Κονγκρέσου στὴ Washington D. C. γράφει τὴν πραγματεία της γιὰ τὴ Βιοτζίβια Γούλφ (Virginia Woolf) *Clay and Diamonds*.

1959 Ἀκολουθώντας τὴ μεγάλη ἔξοδο τῶν Αἰγυπτιωτῶν μετὰ τὸ νασερικὸ πραξικόπημα, δὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴ χαμένη γιὰ πάντα Ἀλεξάνδρεια, ἀλλὰ ἔρχεται τὸν Αὐγουστο στὴν Ἑλλάδα κι ἐγκαθίσταται στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε «μερικὸς σημαντικότετους γιὰ τὴ ζωὴ της μῆνες στὴ Νέα Ὑόρκη, τότε ποὺ ἡ γενιὰ τῶν μπήτνικς ἀποσυρόταν κι ἄφηνε τὸ προσκήνιο στοὺς νεοεμφανιζόμενους χίππυς».

1960 Ἀρχίζει ἡ πλούσια προσφορά της ὡς ἀφοσιωμένης ἐκπαιδευτικοῦ μὲ τὸ διορισμὸ της στὸ Κολλέγιο Θελέων, στὸ Ἑλληνικὸ, ὅπου παραμένει γιὰ δύο χρόνια. Ἐδῶ δὲν περιορίζεται στὴν ἀπλὴ διδασκαλία τῆς Ἀγγλικῆς, ἀλλὰ δίνεται ὁλόψυχα στὴ δημιουργία ὁμίλου περιοδικοῦ, τοῦ *Sunny Days*, καὶ μουσικοῦ ὁμίλου κι ἀνεβάζει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἔργο μὲ παιδιὰ, δραστηριότητα ποὺ συνεχίστηκε σὲ ὅλη τὴ διδασκαλικὴ της σταδιοδρομία.

1961 Ἐμφανίζεται στὰ ἑλληνικὰ γράμματα μὲ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ *Χιλιάδες πρόσωπα τῆς τύχης*, Ἀθήνα, σ. 45, ποὺ κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Δίφρος».

1962 Διδάσκει ἀγγλικά στὴ Σχολὴ Μωραΐτη καὶ στὴ Σχολὴ Ἀιδονοπούλου μέχρι τὴ λήξη τῆς σχολικῆς περιόδου τὸ 1971. Στὴ Σχολὴ Μωραΐτη ἔχει καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ θεατρικοῦ ὀμίλου τοῦ σχολείου.

Παράλληλα μὲ τὶς ποικίλες δραστηριότητές της, βρίσκει καιρὸ καὶ ξεκινάει σπουδὲς Δραματικῆς Τέχνης στὴ Σχολὴ Χρήστου Βαχλιώτη, «στὸ ὑπογειακὸ τῆς ὁδοῦ Σκουφᾶ, ὅπου ἀνακαλύπτει τὴ μαγεία τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ», ποὺ ὑπῆρξε ἡ βάση τῶν σπουδῶν τοῦ δασκάλου της.

1965 Στὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ *Νέα Ἑστία* δημοσιεύεται σὲ μετάφρασή της τὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Ἀλμπέρ Καμὺ (Albert Camus) *Καλιγούλας*.

1966 Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Alvin Redman Hellas» κυκλοφορεῖ ἡ δευτέρη ποιητικὴ της συλλογὴ *Τὰ μεγάφωνα*. Τὸ καλοκαίρι ἐπιστρέφει γιὰ τελευταία φορὰ στὴ «διαλυμένη γιὰ τοὺς Ἕλληνες» Μανσοῦρα καὶ κάτω ἀπὸ συνθήκες «ποὺ πονάει ἀκόμα καὶ τώρα ὅταν τὶς θυμᾶται», βγάζει τοὺς γονεῖς της ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Στὶς γιορτές τῶν Χριστουγέννων πεθαίνει ξεριζωμένος στὴν Ἀθήνα ὁ πατέρας της Θανάσης, 85 χρόνων.

1967 Τὸ χειμῶνα ὑποδύεται τὸ ρόλο τῆς Κυρίας στὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Ζὰν Ζενὲ (Jean Genet) *Οἱ δοῦλες*, ποὺ παρουσιάζεται στὸ θέατρο τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τὴν Κατερίνα Θωμαδάκη καὶ τὴ Μαρία Κλωνάρη.

1968 Στὶς 2 Ἀπριλίου συμμετέχει στὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Ντάνκαν (Duncan) *Abelard and Heloise*, ποὺ ἀνεβαίνει στὸ Βρετανικὸ Συμβούλιο σὲ σκηνοθεσία George Marchi.

1970 Μεταφράζει καὶ ἐκδίδει μόνη της τὸ δοκίμιο τοῦ Φεντερίκο Γκαρσία Λόγκα (Federico Garcia Lorca) *Ντουέντε*, Ἀθήνα, μὲ καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια τῆς Μαρίας Κλωνάρη, ποὺ εἶχε πρωτοδημοσιευτεῖ τὸ 1967 ἀπὸ τὸ περιοδικὸ *Ταχυδρόμος*.

1972 Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Δωδώνη» ἐκδίδονται οἱ μετάφρασεις της διαφόρων ποιημάτων του Ντ. Χ. Λῶρενς, δικῆς της ἐπιλογῆς, ὑπὸ τὸν τίτλο *D.H. Lawrence - Εἵκοσι ποιήματα*, Ἀθήνα (χωρὶς ἀριθμὸση σελίδων). Τὸ βιβλίο τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν πρώτη ἀναφορὰ στὴν Ἑλλάδα τῆς ποιητικῆς διάστασης τοῦ Ντ. Χ. Λῶρενς.

1973 Ἀνεβαίνει στὴ Θεσσαλονίκη καὶ διδάσκει ἀγγλικά στὰ «Μακεδονικὰ Ἐκπαιδευτήρια» ὁλόκληρη τὴ σχολικὴ χρονιά 1973-74. Ἐδῶ ἀρχίζει καὶ διδάσκει Αὐτοσχεδιασμὸ σὲ μαθητὲς Δραματικῆς Σχολῆς, μάθημα ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ διδάσκεται στὴν Ἑλλάδα ὡς αὐτοτελές.

1974 Ἐκδίδει τὴν τρίτη ποιητικὴ της συλλογὴ *Τὸ μεγάλο κύμα*, Ἀθήνα, σ. 37, μὲ ἐξώφυλλο καὶ καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια τῆς Μαρίας Κλωνάρη.

Στὶς μέρες τῶν Χριστουγέννων χάνει τὴν ὀγδονταπεντάχρονη μητέρα της Σοφία. «Τοὺς τελευταίους δύσκολους μῆνες τῆς ζωῆς μὲ τὴ μητέρα της, σὲ ἀπομόνωση ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ περίγυρο», γράφει *Τὰ τετράδια τῆς Σοφίας ἢ Μανά*, ὅπου διασώζει «στιγμὲς γέλιου, τραγωδίας, μεταφυσικῆς τῆς μητέρας της ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸν κόσμο ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της, καθὼς πάχνη σκέπαζε τὴ λογικὴ της».

1975 Διορίζεται καθηγήτρια Ἀγγλικῶν στὸ Κολλέγιο Ἀθηνῶν, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται μέχρι σήμερα.

1976 Προσλαμβάνεται στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ὅπου διδάσκει Αὐτοσχεδιασμὸ καὶ Δραματικὴ Τέχνη κατὰ τὰ ἀκαδημαϊκὰ ἔτη 1976-77 καὶ 1977-78.

1977 Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ἡριδανός» κυκλοφορεῖ ἡ μετάφρασή της τοῦ θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Ἀλμπέρ Καμὺ *Καλιγούλας*, Ἀθήνα, σ. 151. Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε ἤδη παρουσιαστεῖ, ὕστερα ἀπὸ διαγωνισμό, στὴ δική της μετάφραση, ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σκηνὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, τὸ χειμῶνα τοῦ 1976, σὲ σκηνοθεσία τοῦ Τηλέμαχου Μουδατσάκη καὶ μὲ σκηνικὰ τῆς Λ. Χρυσικοπούλου. Ἀντίθετη πρὸς τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου, ὅπως τὸ παρακολούθησε σὲ κάποια δοκιμὴ, ἀρνήθηκε νὰ δεῖ τὴν παράσταση ὅσο αὐτὸ παιζόταν. Ὅπως λέει σήμερα, μετὰ ἀπὸ εἴκοσι τέσσερα χρόνια, «εἶναι ἡ μόνη μετάφραση ποὺ θὰ ἤθελε νὰ μὴν εἶχε κάνει, ἐπειδὴ, πέρα ἀπὸ τὴν ἀναμφισβήτητη ποίηση τοῦ κεμένου, παραμένει τὸ ἐπικίνδυνο γεγονός ὅτι στὸ ἔργο αὐτὸ νικάει τὸ Κακό. Τὸ ἔργο τελειώνει μὲ τὸν Καλιγούλα ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ τὸ Κακό, νὰ λέει πεθαίνοντας κτυπημένος: «Εἶμαι ἀκόμα ζωντανός».

1978 Ὑποδύεται ἕναν ἀπὸ τοὺς κύριους ρόλους στὴν ταινία τοῦ Χριστόφορου Χριστοφῆ *Περιπλάνηση*, ἡ ὁποία βραβεύεται στὸ 20^ο Φεστιβάλ Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (1979).

1979 Τὸ καλοκαίρι ἀνεβαίνει στοῦ Παπάγου ἀπὸ τὸ «Ἑβδομο Θέατρο», σὲ σκηνοθεσία τοῦ

Κοραή Δαμάτη, ή τραγωδία του Ευριπίδη *Τρωάδες*, σε μετάφρασή της, που τυπώνεται μέσα στο πρόγραμμα του θεάτρου. Στη μετάφρασή της αυτή φρόντισε να κρατήσει την πιστότητα του κειμένου και την ποιήσή του, δίνοντάς την όμως σε μιὰ ζεστή και ζωντανή γλώσσα.

1981 Έκδίδει τὴ μελέτη της *Virginia Woolf*, μιὰ μεγάλη ἄγνωστη, Ἀθήνα, ἐκδόσεις «Ἐπικαιρότητα», σ. 62. Πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη μελέτη ποὺ γράφεται στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὴν ὄλη προσωπικότητα τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀγγλίδας συγγραφέως.

1982 Καὶ πάλι στὶς ἐκδόσεις «Ἐπικαιρότητα» δημοσιεύει τὴ μελέτη της *Nijinsky - Ἡμερολόγιο, μαρτυρίες, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός του*, Ἀθήνα, σ. 153.

1984 Ἐκδίδεται σε μετάφρασή της τὸ δοκίμιο τοῦ Ὄσκαρ Οὐάιλντ (*Oscar Wilde*) *Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὸ σοσιαλισμὸ*, Ἀθήνα, ἐκδόσεις «Γνώση», σ. 92.

Ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τοῦ θεατρικοῦ τμήματος στὸ Πνευματικὸ Κέντρο Χολαργοῦ, ὅπου διδάσκει Ἀὐτοσχεδιασμὸ σε ὁμάδα ἐρασιτεχνῶν μέχρι τὸ καλοκαίρι τοῦ 1985. Μὲ τὴν ὁμάδα αὐτὴ ἀνεβάζει δύο ἔργα ὑπὸ τὸν γενικὸ τίτλο *Χωρίζουμε(;)* τοῦ Γιώργου Σκούρη καὶ τῆς Κωστούλας Μητροπούλου ποὺ πραγματεύονται τὸ διαζύγιο.

1985 Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Γνώση» κυκλοφορεῖ ἡ τέταρτη ποιητικὴ τῆς συλλογὴ *Ποιός*, Ἀθήνα, σ. 48.

Τὴν ἀνοιξὴ σκηνοθετεῖ στὸ Πνευματικὸ Κέντρο Χολαργοῦ τὸ θεατρικὸ τῆς ἔργο *Ἀπὸ χῶμα καὶ νερό*, στὸ ὁποῖο κρατᾶει τὸ ρόλο τῆς συγγραφέως. Τὸ ἀνέβασμα αὐτὸ βασίστηκε καὶ πάλι στὴ θεατρικὴ διάπλαση τῶν ἐρασιτεχνῶν ἠθοποιῶν μέσα ἀπὸ τὸν αὐτοσχεδιασμὸ.

1986 Ὑποδύεται τὸ ρόλο τῆς ιδιοκτιήτριας μιᾶς πανσιὸν στὴν τηλεοπτικὴ ταινία τοῦ Τάκη Σπετσιώτη *Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας*.

Σὲ διαγωνισμὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τῆς ἀπονέμεται τιμητικὴ διάκριση γιὰ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ τῆς *Ποιός*.

1987 Ξαναρχίζει νὰ διδάσκει Ἀὐτοσχεδιασμὸ σε ἐνήλικες στὰ βραδινὰ μαθήματα τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν, στὸ Παλαιὸ Ψυχικὸ. Τὴ δραστηριότητα αὐτὴ, ἡ ὁποία τὴ «συνεπαίρνει», τὴ συνεχίζει μέχρι σήμερα.

1988 Στὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων κυκλοφορεῖ ὁ δίσκος *Τὰ τραγούδια τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ομίχλης* σε στίχους καὶ μουσικὴ δικούς της, τὴν ὁποία μετέγραψαν σε νότες οἱ συνθέτες Στέφανος Βασιλειάδης καὶ Δημήτρης Μαραγκόπουλος καθὼς καὶ ὁ συνάδελφός της Νίκος Μαυραϊνός. Τὰ τραγούδια τραγουδήθηκαν ἀπὸ τὴ «Χορωδία τοῦ Διαλείμματος» ὅπως ὀνομάστηκε ἡ ὁμάδα τῶν πενήντα ὀκτῶ παιδιῶν ποὺ προσφέρθηκαν νὰ τὰ ζωντανέψουν, στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο τῆς Κάντζας τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τὴν «Πανελλήνια Ἐνωσὴ Λερίων» τῆς ἀπονέμεται ἀσημένια πλακέτα σε ἀναγνώριση τοῦ δεκαετοῦς ἀγώνα της γιὰ τὴ διατήρηση τῆς ἀρχιτεκτονικῆς παράδοσης τῆς Λέρου. Ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια ἐργάζεται στὸ βιβλίο *Γιώργος Σαραντάρης - ὁ μελλούμενος*, βασισιμένο σε μαρτυρίες ἀνθρώπων ποὺ τὸν γνώρισαν. Τὸ βιβλίο πρόκειται νὰ ἐκδοθεῖ, συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητῆ, ιδίως μετὰ τὴν πρόσφατη κυκλοφορία τῶν *Ἀπάντων* του ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Gutenberg».

Ἡ λογοτέχνηδα Ὀλυμπία Καράγιωργα
τὸ 2010

* Ἡ παρουσίαση αὐτὴ τῆς Ὀλυμπίας Καράγιωργα πραγματοποιήθηκε στὸ περιοδικὸ *Πολιτιστικὴ*, τχ 19, Δεκέμβριος 1989, σσ. 12-16.